

עפ"ת 31790/10/22 - נעמה כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 31790-10-22 כהן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90516776383

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעוררת נעמה כהן ע"י ב"כ עוה"ד שגיא סגל
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד נלי מאני
משיבה

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת ש' שפר) בהמש 9829-08-22 מיום 13.9.22 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 17.8.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירת מהירות שבוצעה בעת נהיגה ברכב פרטי בראשל"צ ביום 18.3.20, ואשר תועדה במצלמת מהירות.

אין חולק כי הקנס בגין הדוח שולם ביום 19.4.20 כעולה מתגובת המשיבה בבית משפט קמא.

המערערת טענה כי קיבלה במהלך חודשיים ימים, מספר דוחות מהירות המתייחסים לאותה מצלמת מהירות, וכי ברכב עושים שימוש היא ואחותה. ככל שניתן היה להבין מהבקשה, התקבל הדוח הנדון אצל המערערת, אולם כאשר הסתבר לה כי עומדים נגדה דוחות נוספים, ביקשה לבטל את התשלום עבור הדוח הנדון. עוד נטען כי נוכח משך הזמן שבו הופקו הדוחות ומשמדובר במצלמה אחת, אין מדובר בדוחות בודדים, אלא ב"אירוע אחד".

בית משפט קמא דחה את הבקשה. נקבע כי הקנס שולם כחודש ימים לאחר תיעוד העבירה ומשלוח הדוח למבקשת, וכי בהתאם לסעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982 יחשב תשלומן של דוח כהודאה באשמה, הרשעה ונשיאה בעונש, וכי אין מדובר במקרה נדיר בו ניתן לקבל בקשה להישפט המוגשת באיחור. עוד צוין כי הבקשה לבית המשפט הוגשה בשיהוי רב, ללא מתן הנמקה, ואף בכך יש כדי להצדיק את דחיית הבקשה. בנוסף, קבע בית משפט קמא כי לא עלה מבקשת המערערת כי אחותה נהגה ברכב במועד הרלוונטי, וכי הטענה אינה מבוססת גם לנוכח אי הגשת תצהיר מטעמה של האחות. עוד נקבע כי יש לדחות את הטענה כי מדובר ב"אירוע אחד", שכן מדובר בעבירות מהירות שבוצעו בהזדמנויות שונות.

בבקשה נוספת להארכת מועד שהופנתה לבית המשפט ביום 19.9.22 ואשר נדחתה בו ביום, טען ב"כ המערערת כי הדוח הנדון לא נשלח למערערת ולא הגיע אליה, וכי לא הוצג אישור מסירה, וכי אין לראות בתשלום באמצעות המרכז לגביית קנסות משום הודאה.

בהודעת הערעור נטען על ידי ב"כ המערערת כי בית משפט קמא קבע כי המערערת קיבלה את הדוח, חרף כך שהובהר בבקשה מיום 19.9.22 כי הדוח לא נמסר לידיה ולא הוצג אישור מסירה, ולנוכח ההחלטה המתבססת על "טעות עמוד 1

עובדתית קריטית" זו יש לבטל ההחלטה ולאפשר הארכת מועד להישפט בגין הדוח.

לא ראיתי מקום לקבלת הערעור.

הנסיבות מלמדות כי המערערת היתה מודעת לקיומו של הדוח זמן רב לפני הגשת הבקשה להארכת מועד להישפט, וכאמור, לא היה חולק כי המערערת שילמה את הקנס בגין הדוח הנדון ביום 19.4.20, כחודש לאחר ביצוע העבירה. בדיון בפני נטען כי התשלום בוצע במסגרת תשלום עבור דוחות נוספים במרכז לגביית קנסות, ואולם עולה חזקה כי אדם מודע למהות תשלומיו, והמערערת לא טענה כי לא היתה מודעת לקיומו של חוב בגין עבירת המהירות בה עסקין. הטענה שעלתה כי לא הוצג אישור מסירה המעיד על שליחת הדוח, נסתרה בדברי המערערת עצמה, כעולה מסעיף 5 לתצהיר שהוגש לבית משפט קמא: **"אני קיבלתי דוח לתשלום ועל מנת להימנע מתשלום פיגורים...יצרתי קשר עם המרכז...על מנת לשלמו ובדיעבד הסתבר לי שחויבתי בגין דוחות נוספים. כשגיליתי זאת ניסיתי לבטל את התשלום...";** ב"כ המערערת אף אישר בדיון בפניי כי נוכח הצטברות ניקוד בשל הדוחות, נשלחה למערער הודעה מרשות הרישוי בחודש מאי 21, ואולם הודעה זו לא הוצגה ולא ניתן מענה ממשי בתצהירה של המערערת לשיהוי הבלתי סביר שחלף מאז מועד זה ועד הגשת הבקשה לבית משפט קמא להארכת מועד, כשנה ושלושה חדשים לאחר מכן.

המערער לא כפרה למעשה בביצוע עבירת המהירות, אולם טענה באפן כללי כי גם אחותה השתמשה ברכב, ואולם לא הוצגה כל התייחסות קונקרטית למועד השימוש ברכב בזיקה למועד ביצוע העבירה, ואף לא הוגש תצהיר מטעמה של האחות בעניין זה, כך שהטענה נותרה תלויה על בלימה כפי שקבע בית משפט קמא.

בנסיבות אלה, ולנוכח השיהוי הכבד בו הוגשה הבקשה לבית משפט קמא, כשנתיים וחצי לאחר מועד ביצוע העבירה, אין לקבל הערעור, ואני מורה על דחייתו.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ' כסלו תשפ"ג, 14 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.